

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278303456/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

på det end til Foråret, og Gud have Lov at jeg kan dø, som jeg har levet, uden at falde nogen til Byrde. Men for gamle Jomfru Camrath — å, Fru Lange, så glad mindes jeg ikke, jeg har været, lige siden jeg var ganske ung. Jeg synes, det er bestandig Solskin derude, jeg tænker jo hele Tiden på, at nu behøver hun ikke at begynde sin ny Tjeneste hos den ny Præst."

"Ja, om vi får nogen," smilte Erik Lange.

"Og så er der det," sagde Bek og læstede sine Øjne på dem, "at når jeg dør, så har Svenning Gai næsten lovet mig, at hun også skal få min Part. Tænk så har hun 350 Kroner om Året at leve af, så får hun det jo næsten som i sin Ungdom igen."

Erik Lange så på ham. Næsten som i sin Ungdom — en ostindisk Storkebmands Datter — Skænkede Øen sådan Glemsel for Penge?

Men Ellen viktede roligt Papiret af en Flaske Bourgogne og satte den på Bordet foran ham.

"Se her, Hr. Bek, denne Flaske skal vi drikke i Dag i den store Anledning. Og Boel skal bringe andre herud, at De kan have dem og styrke Dem på siden."

"Åk Frue," Beks Øjne hvilte i et Smil på Flasken, "Vin, det har jeg såmænd ikke smagt siden hans Højhed Prins Philips Dage."

"Har De også kendt Prinsen?" spurgte Lange og løftede Hovedet.

"Om jeg har?" Bek nikkede, "han levede jo endnu de første tretten År, efter at jeg var kommet til Øen. Hvor skulde jeg undgå at kende ham? Han ejede os jo allesammen. Nu ligger han derude i sit Kapel i Ørkenen. Han drømte altid, han skulde dog tilsidst slippe herfra ved Kongens Nåde, som han jo en Gang havde ejet mer end nogen anden Mand i Landet. Men det hjalp aldrig det mindste med alle hans Tiggerbreve. Just fordi han havde stået så højt i Kongens Gunst, var han nu faldet så ubehørligt dybt. Men Tak, kære Frue, mange Gange Tak for Deres store Gave! Ih nej, at Fruen også kom, med Deres Mand!"

Hans perleblå Øjne gled i et svagt Smil fra den ene til den anden.

Ellen blev rød, og Lange vendte Hovedet bort. Havde